

MICHAËLSFEEST 2018

VRIJDAG 28 SEPTEMBER

Ieder jaargetijde heeft zijn eigen feest. Dat is al sinds mensenheugenis het geval.

29 September, in het begin van de herfst, is het de feestdag van de aartsengel Michaël. Michaël is een van de aartsengelen en de overwinnaar van de draak. Michaël helpt mensen om het donkere en duistere te doorzien, te bevechten en te overwinnen. In openbaringen van Johannes staat het verhaal hoe de aartsengel Michaël met zijn engelen de draak verslaat.

Michaël is de aartsengel die de draak, de oude slang, heeft overwonnen en uit de hemel heeft verjaagd. Michaël herinnert ons daar aan en helpt ons met een wakker bewustzijn het kwaad te bestrijden. Het kwaad in de wereld én in onszelf. Daarvoor is moed en kracht nodig, maar ook een voortdurende (af)weging wat te doen of te laten.

Michaël met zijn zwaard staat symbool voor het gevecht van de mens tegen wat hem verkilt, verduistert. Michaël staat voor onze hoop, voor onze kracht zodat we de draak kunnen verslaan. Als mensen komen we moeilijke dingen in het leven tegen, die we willen bevechten, die we te boven willen komen, die we willen overwinnen. Dit kunnen moeilijke dingen zijn van buitenaf, maar ook innerlijk. Om hiermee om te gaan, is moed nodig en kracht, zoals in het verhaal van St. Joris en de draak. Het gaat niet altijd om uiterlijke kracht, maar ook om innerlijke sterkte en de kracht van liefde. Dit kun je terugvinden in het verhaal van Solvej en de draak.

Nog een prachtig verhaal, dat niet in dit boekje staat is, het loflied, waar het gaat om de kracht om te doen wat juist is, om verleidingen te kunnen weerstaan.

Op de Widar vrijeschool wordt het feest door de kleuters gevierd als een echt herfst- en oogstfeest. Het feest wordt met de eigen juf en eigen klas in het lokaal gevierd. Rond deze tijd worden er appeltjes geplukt, moes gemaakt, gezongen en geknutseld.

Klas 1 tot en met klas 6 viert het met allerlei buitenspellen en opdrachten aan de Hoornse Plas. Deze spellen doen een beroep op de moed van de kinderen; kan ik dit, durf ik dit, hoever of hoe hoog kan ik? Iedereen ervaart zijn eigen uitdaging, zijn eigen grens. Aan het eind van de dag zal er uit elke klas heeft zijn eigen ridder Joris die de tong uit de bek van de draak trekt. Dit alles gaat gepaard met veel plezier en ook de kracht van het samenzijn.

Mieke Jeunhomme

Programma Michaëlfest

- 08.30 uur** Vervoer spullen van school naar Hoornseplas
- 08.45 uur** Ouders bouwen de spelletjes op bij de Hoornseplas
- 08.45 uur** Sint Jorisspel door klas 5 op het plein, ouders van harte welkom
- 09.20 uur** Kleuters vieren het Michaëls-oogstfeest verder in de eigen klas
Klas 1 – 6 vieren het feest aan de Hoornseplas:
Klas 1, 2 en 3 gaat met de auto
Klas 4 t/m 6 gaat op de fiets onder begeleiding van leerkracht en ouders
- 09.40 uur** Aankomst bij de Hoornseplas: tassen op het zeil van de eigen klas, verdelen van de groepjes
- 10.00 uur** Start spelletjes
- 11.15 uur** Pauze: ieder terug naar eigen klas en eigen leerkracht
- 11:45 uur** Vervolg spelletjes
- 13.00 uur** Briefjes met wensen in het vuur van de zanddraak gooien
- Aansluitend: verslaan van de draak
- 13:40 uur** Vertrek terug naar school. Opruimen door begeleiders spelletjes en algemene hulp

Gevonden voorwerpen gaan mee naar school.

Het feest in klas 1 tot en met 6:

Michaël is de aartsengel van de herfst. Zoals we letterlijk vruchten oogsten in deze tijd van het jaar, zo helpt Michaël ons om onze eigen zomervruchten te verzamelen. Met nieuwe kracht en moed kunnen we nieuwe koersen varen, nieuwe paden inslaan. Michaël helpt voor het goede te kiezen en het kwade te bevechten. In de vertelstof van de verschillende klassen komen we verhalen tegen waarin de draak bestreden wordt. Daar is veel moed voor nodig. Het bekendste verhaal is het verhaal van de Romeinse ridder Joris.

Het feest zal dan ook beginnen met het verhaal van Joris en de draak om 08.45 uur op het plein, in het amfitheater.

Daarna gaan de kleuters naar de klas en vertrekken de kinderen van klas 1 tot en met 6 naar de Hoornseplas. Daar aangekomen zullen de kinderen verschillende soorten moed nodig hebben voor

spelletjes die in het teken staan van moed en oogst. Ouders begeleiden de spelletjes en houden toezicht bij het water. Zesde klassers begeleiden de groepjes met kinderen van verschillende leeftijden. We besluiten het feest met het verslaan van een reusachtige draak. Daarna stapt iedereen weer in de auto of op de fiets en om 14.15 uur zijn we weer terug op school.

We hopen op veel ouders die deze dag komen helpen en met ons meegenieten van het feest.

Wat hebben de kinderen deze dag nodig?

- Een fiets (klas 4 t/m 6)
- Eten en drinken voor de lunchpauze (alle klassen) Extra kleding!!! Er zijn verschillende spelletjes waarbij de kinderen nat of vies kunnen worden.
- Handdoek om te kunnen afdrogen na het bootspel en/of de zeephelling.

Belangrijk: helpt u mee met het opruimen of is er een andere reden waarom uw kind niet mee terug rijdt of fietst? **Wilt u dit dan uiterlijk donderdag 28 september bij de klassenleerkracht melden?** Zo houden wij overzicht wie mee teruggaat en wie bij vader of moeder achterblijft bij de Hoornseplas.

We hopen op een prachtige dag vol plezier en moed!

Zie hier ridder Joris rijden

t. Beatrijs Gradenwitz (1926-2010)
m. Volksmelodie

1. Zie hier rid - der Jo - ris rij - den door de bos - sen, o - ver wei - den,
2. Ko - nings doch - ter ziet hem ko - men in de ver - te bij de bo - men,
5 hij wil hel - pen en moe - dig strij - den, men - sen van 't kwaad be - vrij - den.
roept: "Gij moet snel he - nen gaan, de draak zal spoe - dig ko - men!"
9 3. Jo - ris ech - ter komt naar vo - ren, hij wil van geen wij - ken ho - ren.
4. Strij - dend met zijn ster - ke speer, te - gen 't mon - ster uit het meer,
13 Als de draak uit het wa - ter komt, geeft hij zijn paard de spo - ren.
met Gods hulp kan hij o - ver - win - nen, slaat hij de draak nu neer.

In de loop van de Middeleeuwen ontwikkelde zich rond *Joris* een heldenverhaal dat als volgt gaat:

Een draak leeft in een poel ergens in Libië, die de plaatselijke koning afperst onder bedreiging van brandstichting. Om de schade te beperken sluit de koning een deal met het onddier: eenmaal per jaar kan hij een nieuwe maagd komen halen. De slachtoffers worden door het lot aangewezen en op een dag is de dochter van de koning aan de beurt. Bedroeft wacht zij op de komst van de draak, maar gelukkig komt daar ridder *Joris* die de draak overwint. De koningsdochter sleept de draak aan haar gordel naar de stad en daar slaat *Sint Joris* hem de kop af, nadat de koning en zijn onderdanen beloven zich tot christen te laten dopen.

In ied're kleine appel

In meinem kleinen Apfel

t. Volkslied uit Duitsland
m. naar W. A. Mozart* (1756-1791)

1. In ied're klei-ne ap-pel, daar... lijkt het wel een huis, want...
 1. In mei-nem klei-nen Ap-fel, da... sieht es lus-tig aus: es...

6
 daar - in zijn vijf ka - mer - tjes, pre - cies als bij ons thuis.
 sind da - rin fünf Stüb - chen, grad' wie in ei - nem Haus.

- In ieder hokje wonen twee pitjes, zwart en klein,
die liggen daar te dromen van licht en zonneschijn.
- Zij dromen hoe zij later als 't Kerstfeest wordt gevierd,
ook appels zullen wezen, waar men de boom mee siert.

- In jedem Stübchen wohnen zwei Kernchen schwarz und fein,
die liegen drin und träumen vom lieben Sonnenschein.
- Sie träumen auch noch weiter gar einen schönen Traum,
wie sie einst werden hängen am lieben Weihnachtsbaum.

Een ridder wil ik worden

m. Beatrijs Gradenwitz (1926-2010)
v. Maries Theissen-Pouderoyen

Een rid - der wil ik wor - den, een strij - der sterk en rein. Het
 5
 goe - de op de aar - de zal o - ver - win - naar zijn.

O Michaël, gij zoekt mensen (1)

t. Lena Struik (1906-1951)
m. Beatrijs Gradenwitz (1926-2010)

1. O Mi - cha - ël, gij zoekt men - sen, wier den - ken - klaar is en
rein. Hun zui - ve - re ge - dach - ten, zij kun - nen hel - pers zijn.

2. O Michaël, gij zoekt mensen, wier voelen warm is en echt.
Zij kunnen door hun liefde verlossen wat grof is en slecht.
3. O Michaël, gij zoekt mensen, wier willen is machtig en sterk.
Zij kunnen door hun daden verrichten het schoonste werk.
4. O Michaël, wij willen allen eens zulke mensen zijn.
Wier willen, voelen, denken is sterk en warm en rein!

Michaëlsbrood

500 gram Lemairemeel, bloem of een mengsel van volkorenmeel en bloem (ca 1:3)

2 1/2 dl lauwwarme melk

1/2 eetlepel gist

50 gram harde boter

2 eetlepels honing

1/2 eetlepel zout

1 ei

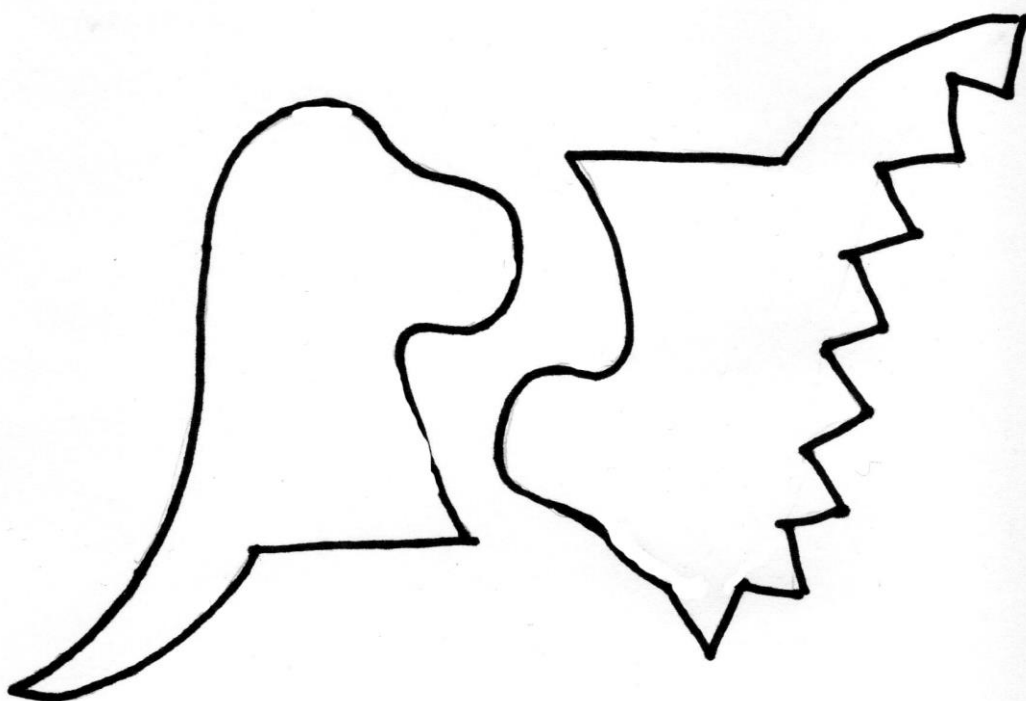
Meng het meel in een beslagkom en maak een kuiltje in het midden (houd een paar eetlepels meel achter om er straks het deeg mee te kneden). Los de gist op in de melk en de honing, giet dit in het kuiltje en roer het van het midden uit met wat meel tot een slap deegje. Snijd de boter in zeer dunne schijfjes en leg deze op het deeg. Strooi het zout op de boter. Laat dit ongeveer een kwartiertje staan tot zich blaasjes hebben gevormd. Tijdens het gisten komt warmte vrij en wordt de boter zacht. Voeg een gedeelte van het (met een eetlepel water) losgeklopte ei toe. Roer nu alles met een vork van het midden uit tot een stevig, maar nog kleverig deeg. Strooi het achtergehouden meel op het aanrecht, schep het deeg erop en kneed alles tot een elastisch deeg, dat niet meer aan de handen plakt. Doe de deegbal terug in de kom, stop het geheel in een plastic zak en laat het deeg op kamertemperatuur tot tweemaal het volume rijzen. Of laat het in de koelkast rijzen (tenminste 4 uur of een niet te lange nacht), het is dan veel makkelijker te vormen. Houd van het gerezen deeg ca 150 gram apart. Maak van de rest van het deeg een ronde bal en druk die plat. Rol de platte bol op een met meel bestrooid aanrecht uit tot een ronde schijf van ca 25 cm doorsnee en leg deze deegschijf op een bakplaat. Modelleer de deegschijf zodanig, dat het binnenste dunner en de rand dikker wordt (zie tekening). Verdeel het achtergehouden deeg in drie porties en rol ze tot slangen, die aan het ene uiteinde dubbel zo dik zijn als aan het andere. Vlecht deze deegslangen tot een zwaard. Bestrijk het brood met de rest van het ei, leg het deegzwaard erop en bestrijk ook dit met ei. Laat het Michaëls brood nog wat rijzen en bestrijk het nog een keer met ei.

Bakken: 15 minuten bij 250 graden, middelste richel, daarna nog ca 10 minuten bij 200 graden.

De draak als vingerpopje

Patroontje

Verzin en maak er zelf nog ridder Joris of de aartsengel Michaël bij

Van een monster dat klein werd

Er was eens een kleine jongen die, samen met zijn oom, in een dorpje woonde ver in het zuiden, voorbij de Derde Waterval. Die oom stond bekend als 'de held' omdat hij een jager was die wilde dieren durfde te doden. Hij hield zijn neefje voor een kleine lafaard en plaagde hem graag door allerlei gruwelijke verhalen te vertellen over de vele monsters die in de bossen leefden. En de jongen geloofde alles wat hij zei. Het was immers zijn eigen oom, die iedereen 'de Held' of 'de Dappere Jager' noemde.

Als de jongen naar de rivier moest, was hij bij voorbaat bang voor de krokodillen die hem zeker zouden opeten. En als hij het bos inliep, dacht hij in iedere schaduw een griezelig beest te ontdekken: giftige slangen kropen naar zijn blote voeten, reusachtige harige spinnen zaten onder de boombladeren te wachten tot hij langs kwam, om zich dan vlug te laten zakken... De meeste gevaren dreigden op de weg naar beneden, naar het dorp. En die rende hij altijd af.

Op een keer toen hij, angstig om zich heen kijkend, op die weg liep, hoorde hij vanuit de donkere schaduw onder de hoge bomen de hulpeloze schreeuw van een dier. Hij stopte zijn vingers in z'n oren en rende in paniek verder. Maar het bange geschreeuw bleef hij horen. Ook zijn bonzende hart en dat zei: "Die daar zo schreeuwt is misschien nog banger dan jij. Jij weet precies hoe je je voelt als je zo angstig bent. Waarom help je hem niet?"

De jongen trok zijn vingers uit zijn oren en balde zijn vuisten om zich een beetje dapperder te voelen. Toen stapte hij kordaat in de zwarte schaduw waar hij zich, tussen de doornige struiken, een weg moest banen in de richting van het geluid. Hij vond een haas die met zijn poot gevangen zat in een warreling van wortels en takjes. Opgelucht riep het dier: "O, ik was zo verschrikkelijk bang! Nu jij hier bent voel ik ineens geen angst meer. Wat ben jij moedig dat je alleen zo'n donker bos ingaat!" De jongen bevrijdde de haas en drukte het bevende lichaampje vertrouwelijk tegen zich aan. "Ik ben helemaal niet dapper," bekende hij, "in ons dorp noemen ze me 'Miobi, de Bangerd!'" Ik heb hier nog nooit durven komen, maar ik hoorde je schreeuwen."

"Waarom ben je bang en voor wie?" vroeg de haas.

"O, voor alles!" Miobi zette de haas op de grond. "Voor de krokodillen in de rivier en de slangen en de zwarte harige spinnen, die altijd op me zitten te wachten. Maar de meeste angst voel ik voor de Dingen die in de palmtakken ritselen, boven mijn bed. Mijn oom zegt dat het alleen maar ratten en hagedissen zijn, maar ik weet zeker dat het iets veel ergers is!"

"Wat jij nodig hebt," zei de haas, "is een huis met heel dikke muren, waarin je veilig bent voor alles wat je zo bang maakt."

"Ik geloof niet dat het zou helpen," zei Miobi aarzelend, "want als er geen ramen in die dikke muren waren, zou ik bang zijn dat ik geen adem kon halen. En als er wél ramen zouden zijn, dan wachtte ik iedere avond angstig op de monsters die naar binnen zouden komen om mij te verslinden."

De haas was intussen bijgekomen van de schrik en Miobi zei: "Nu weet je dat ik lang niet zo dapper ben als je dacht. Ik ben dus geen sterke hulp, maar als je vindt dat dat beter is dan helemaal geen, dan zal ik je thuisbrengen. Je moet mij dan wel vertellen waar je woont."

Tot Miobi's grote verbazing antwoordde de haas: "Ik woon op de maan, jij kunt daar niet komen. Maar ik wil je graag een geschenk geven om je te tonen hoe blij ik ben dat je mij gered hebt. Wat wil je het allerliefst hebben?"

"O... moed, ik zou moedig willen zijn. Maar die kun je mij niet geven, denk ik."

"Nee," zei de haas, "die kan ik je niet geven, maar ik zal je vertellen waar je hem vinden kunt. Je moet er morgen alleen op uit gaan. Als je erg bang voor iets bent, kijk dan omhoog, naar de maan. Ik zal je helpen!"

De haas vertelde hem nog welke weg hij volgen moest en de volgende ochtend, nog voordat zijn oom wakker werd, begon Miobi zijn tocht. Z'n enige wapen was een dolk, die de haas hem gegeven had. Hij was lang en scherp en glansde wit als het maanlicht.

Al spoedig leidde de weg naar een brede rivier. Miobi schrok hevig want er lagen een heleboel krokodillen die hem met hun kwaadaardige oogjes opwachtten. Maar Miobi dacht gelukkig aan de wijze raad die de haas hem gegeven had. Hij keek omhoog en riep toen, met een stem bevend van angst, tegen de krokodillen: "Als jullie me wilt opeten, kom dan maar!" Op hetzelfde ogenblik sprong hij in de rivier. Met de dolk stevig tegen zijn borst gedrukt, zwom hij naar de overkant.

Tot hun eigen verbazing waren de krokodillen een beetje bang voor dat vlugge kereltje. Maar zij moesten natuurlijk hun waardigheid ophouden en zeiden tegen elkaar: "Waarom zouden we ons druk maken om zo'n mager scharminkeltje!" En zij sloten vermoeid de ogen en deden alsof zij hem niet eens zagen. Zo kon Miobi ongehinderd de overkant bereiken en zijn weg vervolgen.

Enkele dagen later zag hij twee slangen, die zó groot waren dat ze zonder moeite een koe zouden kunnen inslikken. Zij begonnen op hetzelfde ogenblik beide te spreken: "Wanneer jij één stap dichterbij durft te komen, eten we je onmiddellijk op!"

Miobi sidderde van angst, want slangen vreesde hij het allermeeft. Net was hij op het punt om weg te rennen, toen hij zijn blik naar de maan richtte en tegelijkertijd wist hij wat de haas van hem verlangde.

"O grote, wijze slangen!" sprak hij slim, "zo'n mager jongetje als ik betekent slechts een maaltje voor één van u. Ieder de helft is de moeite van het opeten niet waard. Kunt u niet beter onderling uitmaken door wie ik de eer zal hebben opgegeten te worden?"

"Heel verstandig, werkelijk," zei de ene slang, "ik zal jou natuurlijk opeten."

"Zeker niet," riep de andere fel, "hij is voor mij!"

"Onzin, jij hebt die rijke koopman verorberd. Die was zo verdiept in zijn geld, dat hij jou niet eens opmerkte, tot je hem ineens bij zijn benen greep."

"Wel, wat zou jij zeggen van de vrouw die haar eigen gezicht zo bewonderde in een spiegeltje, dat je zo maar kon toehappen? Je beweerde zelf in maanden niet zo'n heerlijk hapje geproefd te hebben."

"Die koopman kwam daarna!" hield de eerste slang vol.

"Nietwaar!" "Wel waar!" "Niét waar!" "Wél!" En terwijl de slangen bezig waren uit te maken wie Miobi eigenlijk mocht opeten, was die stilletjes weggelopen en even later in de verte verdwenen. Zo had geen van de slangen het lekkere hapje voor ontbijt.

Miobi voelde zich zo blij dat hij begon te fluiten. Voor het eerst in zijn leven keek hij zorgeloos naar de schaduw onder de bomen en merkte hij de vrolijke kleur van de bloemen op. Geen ogenblik dacht hij aan verborgen gevaar.

Toen hij in de omgeving van een dorp kwam, hoorde hij een luid gejammer. Vlug liep hij de eerste straat af en merkte tot zijn verbazing dat niemand aandacht voor hem had. De mensen waren veel te druk bezig met zuchten en kermen. De kookvuurtjes waren gedoofd en overal stonden geiten verdrietig te blaten, omdat niemand ze kwam melken. Baby's lagen in de wieg te huilen van de honger en een klein meisje snikte het uit omdat zij een gat in haar knie was gevallen en haar moeder niet eens kwam helpen. Miobi ging naar het huis van het dorps hoofd. De man zat met gekruiste benen op de grond. Zijn hoofd was bedekt met as, zijn ogen waren gesloten en krampachtig drukte hij z'n vingers tegen zijn oren. Miobi moest hard schreeuwen voordat hij opkeek. Toen opende de oude één oog en één oor en gromde: "Wat wil je?" "Niets," antwoordde Miobi voorzichtig. "Ik kwam juist vragen wat ú wilt. Waarom huilt iedereen in het dorp?"

"Zou jij je niet ongelukkig voelen als je door een monster moest worden opgegeten?" zei het dorps hoofd boos. "Wie wordt opgegeten? U?" "Ik en alle anderen, zelfs de geiten. Hoor je ze dan niet blaten?" Miobi was te verstandig om te vertellen dat die dieren alleen maar blaatten omdat ze gemolken wilden worden. Ernstig keek hij de oude man aan en zei: "Er schijnen een heleboel mensen in dit dorp te wonen. Kunt u dat monster niet doden als ze allemaal een handje helpen?" "Onmogelijk!" riep het dorps hoofd verschrikt uit. "Het is veel te groot, te woest, te verschrikkelijk! Daar zijn we allemaal van overtuigd!"

"Hoe ziet dat monster er uit?" hield Miobi aan. "Ze zeggen dat het de kop heeft van een krokodil en het lichaam van een hippopotamus en de staart van een vette slang. Maar in werkelijkheid is het nog veel erger. Praat er maar niet over!" Hij sloeg zijn handen voor z'n gezicht en wiegde kreunend heen en weer. "Als u mij vertelt waar dat monster woont, dan zal ik proberen het voor u te doden," opperde Miobi verlegen. Tegelijkertijd schrok hij van zijn eigen woorden.

"Als je meent wat je zegt zul jij zelf het allereerst verslonden worden. Twijfel daar maar niet aan." Nors bekeek hij de tengere jongen die zo iets durfde wagen. "Het monster leeft in een grot, daar, boven op de berg. Zie je die rook opstijgen? Die komt van het vuur waar zijn kookpot boven hangt. Daarin word jij ook gekookt voordat hij je opeet."

Het dorps hoofd staaarde, bleek van ontzetting, naar de rook die langzaam en ijl wegkringelde. Miobi keek ook omhoog, maar niet naar de bergtop. Ingespannen tuurde hij naar de maan, die bleek aan de hemel stond. En duidelijk hoorde hij wat de haas hem toeriep. "Ik ga de berg op en daag dat monster uit!" zei hij vastberaden. En meteen ging hij op weg.

De berghelling was steil en hij kwam maar langzaam vooruit. Halverwege de top kon hij het monster duidelijk zien. Scherp afgetekend tegen de hemel zat het naast de ingang van de grot. Miobi zag zelfs de adem die hij uit zijn neusgaten blies. Hij leek wel driemaal zo groot als de koninklijke staatsieboot. En dat is ontzettend groot, zelfs voor een monster.

Miobi verstijfde. Eén ogenblik dacht hij er aan terug te rennen maar, denkend aan de haas, nam hij een verstandig besluit: ik kijk er niet meer naar totdat ik helemaal op de top ben, anders durf ik niet verder te klimmen. Nog eenmaal keek hij onder het lopen naar boven en verwachtte dat het monster nóg geweldiger geworden zou zijn. Maar nee, het leek nu kleiner, nog maar iets groter dan

één koninklijke staatsieboot, in plaats van drie. Het monster zag hem. Er klonk een woedend gesnuif en hete adem streek langs de bergwand. De kleine Miobi verschroeide bijna. Hij holde het pad af en durfde pas een hele tijd later om te kijken. Nu was het monster weer groter geworden en zeker driemaal zo groot als de koninklijke staatsieboot, misschien zelfs viermaal...

Dat is heel vreemd, dacht Miobi, hoe verder ik van het monster af ben, des te groter lijkt het. En als ik er dichterbij kom, wordt het kleiner. Ik moet het dus heel dicht naderen, dan is het misschien mogelijk het met mijn dolk te doden.

Om niet door de vurige adem verblind te worden, sloot hij zijn ogen en drukte zijn dolk stevig tegen z'n borst. En opdat hij geen gelegenheid zou hebben uit angst terug te keren, snelde hij zo hard hij kon naar de grot op de top van de berg.

Buiten adem kwam Miobi boven. Voorzichtig opende hij zijn ogen, maar hij zag geen monster. Er was zelfs niets dat hij zou kunnen doden. De grot bleek helemaal leeg. Even dacht de jongen dat hij in de verkeerde richting had gelopen. Maar toen, ineens, voelde hij iets warmes tegen zijn rechervoet. En daar zat het monster. Het was nu zo klein geworden als een kikker! Miobi nam het in zijn hand en krabde het zachtjes achter zijn oortjes. Het was een heerlijke gevoel, dat warme beestje in zijn hand. Het maakte een vriendelijk geluid dat het midden hield tussen het spinnen van een poes en het gepruttel in een kookpot.

"Arm klein monster," dacht Miobi medelijdend, "wat moet jij je alleen gevoeld hebben in die geweldig grote grot!" Toen lachte hij plotseling. "Het zou een aardig huisdier zijn. Z'n hete adem kon ik dan gebruiken om het vuurtje onder de kookpot aan te steken!"

Voorzichtig droeg hij het diertje de berg af, naar het dorp. Het draaide zich om in zijn hand en sliep rustig in. De dorpingen die Miobi zagen aankomen dachten eerst dat ze droomden, zo zeker waren zij ervan dat het monster hem verslonden had. Toen begonnen ze te juichen: "Daar is onze held! Hulde aan de dappere jager! Hij is de moedigste, want hij heeft het monster verslagen!"

Verward stond Miobi in hun midden. Zodra hij boven het tumult uit kon komen, riep hij: "Maar ik heb hem niet eens gedood, ik heb hem meegebracht als een lief, klein huisdier!"

De mensen begonnen te lachen en dachten: "Kijk, zo bescheiden is alleen een grote held." En zij wilden hem pas geloven toen Miobi precies had uitgelegd hoe groot het monster eerst geleden had en dat hij angstig weggelopen was... en dat het kleiner werd hoe dichterbij het naderde, totdat hij op het laatst het kleine warme beestje tegen zijn blote voet had gevoeld.

De dorpsbewoners verdrongen elkaar om het monster te kunnen bekijken. Het werd wakker, gaapte met een grappige, kleine zucht en begon toen te spinnen als een poes. Een klein meisje boog zich aandachtig over hem heen en vroeg aan Miobi: "Hoe heet ie eigenlijk?"

"Dat weet ik niet, ik heb het hem niet gevraagd," antwoordde de jongen.

Maar het kleine monster gaf zelf al antwoord. Het keek rond of iedereen wel goed luisterde en zei: "Ik heb een heleboel namen. Ach, al die beklagenswaardige mensen geven mij in hun angst hun eigen naam." Weer gaapte het diertje en zei toen berustend: "Maar de meeste mensen noemen mij 'het Monster'.